

до Іванової хати — пашла! (Виходить Микетей, циганка, Семен веде цигана, Антін.).

Осип: Добре, що лишень двох, а не ціла банда.

Галя: Аж боюся хати лишати.

Осип: Чого? Не бійтеся; з арешту не утікнуть. А варта буде уважати. Но дідусю, прошу вас до себе. Слава Ісусу!

Дідусь: З Богом оставайте

Роман: Най Бог провадить.

(Осип і Дідусь виходять).

СЦЕНА VII.

Галя: Тепер аж боюся відходити з хати.

Марійка: Та чого боятися, як Микетей буде.

Роман: Певно, що нема чого боятися. А я загляну по кождім куснику. Ось Мартуся вже і усяпляв.

Галя: Я їй постелю хіба гутки на ларі.

Мартуся: Мамо, я ще не хочу спати.

Галя: Добре донечко, но все я тобі бодай кожушину тутки положу. (Кладе кожушину і хустку).

СЦЕНА VIII.

(Ті самі, Микетей і Антін).

Микетей: А що? зі мною нема жарту. Сидять